

for Indgangsdøren; men her var ikke andet at se end en Række overmalede Ruder. Han maatte altsaa have husket forkert. Lejligheden deroppe var aabenbart ubeboet og under Reparation. Saa faldt det ham ind, at saaledes som Trappegangen øjensynlig var lagt i Huset, maatte en Lejlighed „tilvenstre“ — som der havde staaet i Søsterens Bekendtgørelse — ligge tilhøjre for Indgangsdøren, naar man betragtede den nede fra Gaden.

Der, hvor han nu flyttede sine Øjne hen, saaes der et svagt Lys bag et af Vinduerne. I den tilstødende Stue var Gardinet ikke nedrullet, og han kunde et Sted oppe under Loftet se en smal Lysstribe, der maatte hidrøre fra, at Døren ind til det oplyste Værelse stod paaklem. Men forgæves anstrengte han sig for ellers at skimte noget derinde, og han kunde desuden ligesom ikke faa sig til at tro, at hans Moder virkelig boede der i dette vildfremmede Hus.

Da fik han Øje paa en Ting, der stod mellem et Par Urtepotter i Vindueskarmen, — og i det samme strømmede Blodet ham voldsomt til Hjertet. Han havde genkendt sin Moders lille røde Træballe til Garnnøgler, den han kunde huske, fra han var saa lille, at den havde syntes ham et formeligt Dyb.

Et Øjeblik efter gled der en Skygge over Rullegardinet deroppe.

„Maaske var det Moder“ — tænkte han og kom pludselig til at skudre i Nattekulden.

Efter nogle Minutters Forløb viste Skyggen sig igen men saa flygtigt og utydeligt, at han end ikke kunde afgøre, om det var Skyggen af en Mand eller af en Kvinde. Da der i det samme hørtes Stemmer fra et højrøstet Selskab, der nærmede sig nede i Gaden, gik han bort.

Langsomt vendte han tilbage til Byen ad den Vej, han var kommen.

Da han naaede Hotellet, følte han trods sin helt pinefulde Træthed en saadan Ulyst til, ja næsten Skræk for at komme op til Ensomheden i det fremmede Kammer, at han vendte om i Porten og drev over i Kafeen paa den modsatte Side af Torvet.